

Mikael Josephsen

Min sjæl er intet andet end en gammel kro

gæsterne er gået
en servitrice sætter stolene
på bordet

lugten af gammelt pral og liebfraumilch
det hele kommer fra mig
jeg har syv liv

det sidste bruger jeg på at studere
mønstret på et bordben
Det er min livslinje
siger jeg

Der er en flue i rislampen til aften
en rumhelt
som kredser om solen

Og jeg er en mand på jorden
der forsker i et sprog udenfor sproget
jeg har højdeskræk

derfor er arbejdet fordelt sådan i stuen
fluen udfører rumforskning
jeg skriver

og vi bliver ved
til en af os brænder op

Nu marcherer de igen
de sortstøvlede i hvide skjorter

jeg har før haft et nazitegn i min postkasse
med nr 312 på deres dødsliste
det gav mig lidt tid

jeg måtte sikre mig at ingen fremmede
hentede mine børn i skole og
børnehave

jeg udviklede paranoia
alligevel kan der jo godt være
nogen efter en

og en aften holdt de da også på parkeringspladsen
udenfor mit hus
jeg var i mit vindue i mit arbejdsværelse

den nat flygtede vi langt ud på landet
fik en schæfer da vi vendte hjem
jeg gik med kniv

det er længe siden
men nu marcherer de igen
de sortstøvlede i hvide skjorter

men de går lige gennem mig
nu står rædslen malet
i nye ansigter

og det er det de vil
de har ingen sag
udover sagen
som i virkeligheden allerede er løst

der findes ingen mennesker
som ikke er mennesker
ikke engang dem